

Dyna Panhard

SEXTON NOVELLER

LARS PETTERSSON

Dyna Panhard

INGEN AV OSS hade sett en sådan bil tidigare. Den lätt överviktige persienffabrikören sköt upp garagedörren och tände ljuset. Jag såg på Sveinung och han skakade på huvudet. Det var han som hade ordnat det här jobbet. På ett eller annat sätt hade han blivit bekant med frun i huset. Hon hade berättat om bilen, att den stått i garaget i evigheter. Hon hade bett honom ta kontakt med sin man. Bilen var en påfrestning för familjen.

Sveinung berättade senare att han träffat fabrikörens fru på värdshusets karaokekväll. Att de hade suttit vid samma bord, druckit lite vin och sjungit tillsammans. När de i pausen gick ut på bakgården för att röka, hade hon berättat om bilen och frågat om han kunde ta jobbet.

– Panard Dyna Z, femtiosexå, sa fabrikören. Tre växlar och överväxel.

Det var inte en fläck på den ljusblå bilen. Inte ett dammkorn. Blankpolerad. Den stod på pallbockar. Troligen för att spara däcken.

– Här har vi den nya motorn.

Fabrikören drog av presenningen från en plywoodlåda som stod i hörnet av garaget. Hämtade ett däckjärn från den pedantiskt ordnade verktygstavlan och vred av stålbandet som höll ihop lådan. Sveinung lyfte upp locket. Hela den nya motorn var inpackad med något slags vax som hade torkat. Det skulle ta en evighet att rengöra den.

– Hur länge har den stått? frågade Sveinung.

– Sedan 1967.

Fabrikören tog fram nycklarna, låste upp bilen och öppnade motorhuven. Motorrummet var ett virrvarr av vajrar, kablar, motordelar och plåtar till luftkylningen. Någon hade försökt reparera den, men gett upp någon gång för många år sedan.

– Ja, vad säger ni grabbar?

– Det kommer att ta tid, sa Sveinung.

– Jag betalar vad det kostar.

Han försvann från garaget medan vi räknade på jobbet. Det skulle ta åtminstone femtio timmar. Säkert mer. Vi enades om att vi skulle kunna göra det för 800 Euro. Men att vi skulle försöka med 1200.

Han hade tagit av sig kostymen, klätt sig i jeans och en stickad tröja när han kom tillbaka med en flaska Dubonnet och tre glas mellan fingrarna. Han reagerade inte ens när vi sa att det skulle kosta 1200 att byta motor och göra bilen körklar.

– Jag fick bilen av min far när jag tog studenten. Körde en sommar med den. Samma höst skar motorn. Hade glömt att kolla oljan. Jag skämdes så för att jag slarvat med något som jag fått av min pappa. Den har blivit stående här i garaget som mitt dåliga samvete. Det var ändå han som startade fabriken och byggde den här villan.

Han gjorde en gest mot taket med flaskan innan han hällde upp i glaset.

Vi kom överens om att vi skulle arbeta i garaget några kvällar och nätter de kommande veckorna. Jag måste passa mitt jobb nere på bensinmacken. Kanske skulle vi vara här någon helg? Det var inga problem för fabrikören. Familjen hade sina sovrum på andra våningen och skulle inte bli störda av att vi arbetade nere i garaget.

Han hällde upp, vi skålade, drack och tog varandra i handen för att bekräfta avtalet. Första betalningen när vi fått bort den trasiga motorn. Jag frågade vem det var som hade gett upp och lämnat motorrummet i en enda röra.

– En gangster. Försökte lura mig, men jag lärde honom en läxa. Han lär inte försöka igen.

Fabrikören fyllde på våra glas och sa att han hette Stephan, att vi kunde kalla honom det. Jag visste redan att hans fabrik låg några kilometer utanför samhället. En grå, ganska trist, betongkloss med några klotklippta buskar vid entrén. Han körde en silverfärgad Mercedes av den senaste årsmodellen. Jag hade säkert tankat åt honom någon gång.

Medan vi gick igenom vad vi behövde för reservdelar undrade jag lite över hur han hade lärt den där förra mekanikern en läxa. Han verkade inte särskilt biffig, det enda som signalerade *maffioso* var en guld-Rolox i kiloklassen.

Det var alltså Stephans far som köpt Dyna Panharden. Han hade kört runt och tagit upp beställningar på persienner. Det hade varit en tid då man byggt nya hus och lägenheter i alla de kringliggande byar. Alla ville ha persienner. Det där var innan pappan startat fabriken. Stephan kunde fortfarande minnas hur stolt han hade varit när han fick överta bilen. På något sätt hade fadern samtidigt lämnat över hela sitt livsverk till honom med den där bilen. Fabriken och villan hade kommit med på köpet.

Just det där med att vi skulle ordna så att han kunde köra med bilen igen, det skulle upprätta hans förhållande till minnet av fadern och allt vad han hade stått för. Han var visserligen död sedan tio år, men den lilla ljusblå bilen hade blivit som en symbol för Stephan. Han